

[Prieme.]

at Arbejderne udmærket godt ved, at dette nægtes, eller at man faar Bevillingerne udskudt i saa og saa lang Tid. Jeg tror, at dette Spørgsmaal er et af de nye Spørgsmaal, som man har en lille Smule Interesse i at føre ind i Debatten, og derfor har jeg fremført det.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Carsten Raft har Ordet for en kort Bemærkning.

Carsten Raft: Fra forskellige Sider i Salen, saavel fra socialdemokratisk som fra Venstres Side, er jeg blevet anmodet om at meddele Navnet paa den paagældende Ekspert. Jeg gør det meget gerne. Det er en kendt Socialdemokrat, vistnok tidligere Kommunist, der hedder cand. polit. Jørgen S. Dich. Saa vidt jeg husker, blev han i sin Tid ansat som Statsministeriets Raadgiver i nationaløkonomiske Spørgsmaal. Derfra er han nu flyttet til Socialministeriet. Artiklen har været i „Rød Ungdom“, det unge Socialdemokratis Organ, der ledsager den med følgende redaktionelle Kommentar: de lader Hr. Dich fremstille nogle Synspunkter, som ikke bør overses af dem, der har Indflydelse paa dette vigtige Omraade.

Socialministeren (Ludvig Christensen): Det ærede Medlem Hr. Prieme drog noget nyt frem, men det ærede Medlem Hr. Prieme har selv i adskillige Aar siddet saa nær ved Valutatildelingerne, at det ærede Medlem meget godt ved, at der er og lige siden den Dag, vi gennemførte Valutalovgivningen, har været visse Begrænsninger over for Dannelsen af nye Industrier, der ikke havde Mulighed for at eksistere i Landet, den Dag vi ikke længere havde de samme Vilkaar og vi af Hensyn til de Købsforpligtelser, vi har paataget os over for Udlandet, heller ikke kunde forsvare at investere nye Kapitaler i nye Fabriksanlæg. Alt det ved det ærede Medlem Hr. Prieme, og jeg aner ikke, om det ikke er saadanne Tilfælde, det ærede Medlem her netop fremdrager. Jeg gaar ud fra — saa meget kender jeg i alt Fald til det fra den Tid, jeg sad i Rigsdagens Valutaudvalg —, at der blev kun skredet ind med Forbud mod Indførelse af Maskiner af de Hensyn, jeg her har omtalt.

Det ærede Medlem Hr. Prieme kan i øvrigt være ganske sikker paa, at Arbejderne forstaar ogsaa paa rigtig Maade at vurdere, netop som det ærede Medlem gaar ud fra, at de gør det.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Prieme har Ordet for en kort Bemærkning.

Prieme: Jeg har aldrig haft noget med Valutatildeling af nogen Art at gøre. De to Eksempler, der har været Tale om, drejer sig for det første ikke alene om nye Industrier, men det drejer sig i udstrakt Grad ogsaa om bestaaende Industrier, men det er i denne Forbindelse heller ikke det, det kommer an paa. Men vi har nu Ministerens egen Udtalelse for, at det, man gør, og det, man vedkender sig, er, at man sætter sig til Doms over det private Erhvervsliv; det er ikke det private Erhvervsliv selv, der bestemmer, om Mulighederne for en øget Produktion er til Stede, det er de Herrer, der bestemmer det, samtidig med at det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch i Gaar sagde: Vi maa have mere Magt; og det private Erhvervsliv og Privatkapitalen kan ikke fortsat eksistere.

Endvidere har vi i den højtærede Ministers Bemærkning faaet en Erkendelse af, at Købsforpligtelser binder os, saa vi ikke kan udvide vor Produktion, og saaledes at vi ikke har nogen Mulighed for at beskæftige flere Arbejdere. Jeg for mit Vedkommende er udmærket godt tilfreds med den højtærede Socialministers Svar; om Arbejderne er saa godt tilfredse, er en anden Side af Sagen.

Ordføreren for Forespørgerne (Søren P. Larsen): Den højtærede Socialminister har et Par Gange henvist til Perioden fra 1924 til 1929 og til, at vi under Ministeriet Madsen-Mygdal havde tre gode Aar. Det havde vi ogsaa, men de var nu for Resten ikke saa gode, da Madsen-Mygdal kom til. Jeg tror nok, at man til venstre i Salen kan erindre sig, hvorledes det gik under det første Ministerium Stauning, hvordan Arbejdsløsheden voksede, fordi man administrerede paa Trods af Livets Love, og det medførte, at Regeringen til Slut stillede saa store Krav i Retning af Statsforanstaltninger, at Støttepartiet, Det radikale Venstre, sprang fra og meddelte, at de ikke kunde gaa ind paa det, som Ministeriet Stauning i Efteraaret 1926 stillede Krav om for at fortsætte. Dette medførte, at andre maatte til, som førte en Politik, der havde det Resultat, at Beskæftigelsen blev stigende i Aarene 1926—29, saa snart Virkningerne af den gennemførte Politik lod sig skue. Det er det tilsvarende, der skete, da Ministeriet Stauning kom til efter Valget i 1929, og det er gaaet saadan, som jeg dokumenterede før, at Arbejdsløs-